

Cykloturistický tábor Žacléř 2007 (21.7. – 29.7.) prostřední oddíl - Mutanti

Obsah

(stiskem „ctrl“ + kliknutím skočíte na požadovanou kapitolu)

Obsah.....	1
Trocha historie na úvod.....	1
Žacléř 2007 - Kdo jede.....	4
Novinky ve výbavě.....	5
Sobota 21.7.....	5
Neděle 22.7.....	6
Pondělí 23.7.....	7
Úterý 24.7.....	8
Středa 25.7.....	9
Čtvrtek 26.7.....	12
Pátek 27.7.....	14
Sobota 28.7.....	15
Neděle 29.7.....	17

Trocha historie na úvod

Pravděpodobně v roce 1992 jsem poprvé jel „Náchodský čtyřlístek“, cykloturistickou akci pro děti, při které se za jeden den mohly postupně najet až čtyři trasy v těsném okolí Náchoda. Při jednom pozdějším ročníku čtyřlístku jsem se dozvěděl o novém letním táboře – cyklistickém. To byl rok 1994. Věkový limit pro účast jsem splňoval, bylo mi jedenáct, ale našim se zdálo, že bych tábor ještě nezvládnul, a tak jsem první ročník propásl.

O rok později, v roce 1995, jsem na cyklisták jel – do Banánového údolí u Chvalkovic. Dnes už je toto tábořiště zrušené, a při mé návštěvě cestou z Monaka v létě 2004 tamější louka zela prázdnotou.

Ještě v roce 1996 jsem měl kolo s jediným převodem, což už si dnes možná každý neumí představit. Pak jsem bez přestávek jezdil i další roky, a v roce 1999 jsem najednou byl na cyklistickém táboře popáté. Rok na to jsem jel jako instruktor, a všechny další roky jako vedoucí.

Když to sečteme, tak letošní tábor je celkem čtrnáctý. Pro mě díky absenci na prvním ročníku teprve třináctý. Teda teprve... Když uvážím, že je mi 24, a že $13 > (24/2)$, tak mi z toho vychází, že na tenhle tábor jezdím víc jak půlku mého dosavadního života.

Za ty roky už táborem proteklo pěkných pár desítek lidí, někdo se nově objevil, někdo dávno zmizel, ale dost lidí se objevuje opakovaně skoro od začátku. Napadá mě, že jsem se potkal s každým, kdo se zúčastnil druhého nebo libovolného pozdějšího tábora.

Na prvním táboře, kterého jsem se zúčastnil, bylo naprosto normální, že v každém oddíle byla každý den jedna bouračka. Nechci to zakřiknout, ale pokud si pamatuji na dění v mém oddíle v posledních letech, tak je i jedna bouračka v oddíle za celou dobu tábora hodně. Určitě to bude i postupně nasbíranými zkušenostmi, ze kterých vznikla bezpečnostní pravidla. Byl jsem u toho, když vznikla zásada, že se zničehonic nezastavuje, a že předmět spadlý na zem sbírá ten, kdo jede vzadu – to jsem totiž první den na mém prvním cyklistáku jel za Lídou, té ulétla

čepice, já jsem zašlápnul torpédovou brzdu, a holka, co jela za mnou, se za chvíli zvedala z příkopu... Takové byly začátky.

Za ty roky se zavedly jisté **tradice**.

Triatlon se jezdí od Studánky 1996. Dokončoval jsem ho zásadně na posledních místech, protože obří časovou ztrátu z vody jsem na kole nemohl dohnat, byť jsem se o to samozřejmě snažil. A co jsem dohnal na kole, to jsem pak ztratil při běhu :). Ale hlavní je udělat pro dosažení cíle všechno co umožňují síly, a případný neúspěch pak člověka nemusí trápit. Navíc jsem závod vždycky dokončil, takže houby zle :).

Vznik rituálu „mňam“ před jídlem odhaduji na Kokořín 1997, ale ruku do ohně bych za to nedal.

Na letošním táboře trochu opomenutá, ale jinak legendární hra Městečko Palermo se hraje od Trnávky 1998. Přičemž není vyloučené, že má jistý podíl na mých dnešních komunikačně-argumentačních schopnostech, o kterých by mohla vyprávět nejedna evropská uniforma :).

Pohybově-postřehově-psychologickou hru „Klacek“, resp. v našem cyklo podání spíše „Lahev“, jsme hráli poprvé v Lítomyšli, cestou do Trnávky v roce 1998.

Napadá mě ještě hra „Hu-tu-tu-tu“, hranou jak na kroužku, tak na táborech. U té už asi spolehlivé datum nevymyslím, ale podstatné je, že už ji nehrajeme, protože kromě pozitivního přínosu (trénování výdrže na jeden nádech) nese také riziko, že nějaký jedinec bude okolními deseti lidmi roztržen ve dvě nebo že mu bude utrhnutá některá končetina.

Což mi připomíná téma **úrazy**.

V Banánovém údolí 1995 jsem byl za exota, protože jsem měl přilbu. Pravda, výrobcem byla určena na BMX, čili shodná s hokejistickou, protože dnešní cyklistické přilby se ještě moc nevyskytovaly.

Ale na Studánce 1996 už byla přilba pro všechny povinná, a měli ji všichni kromě jednoho jediného vedoucího. Ten pak v Polsku spadnul na asfalt, a i když sanitce pěšky došel naproti až na hraniční přechod (nebyly mobily, takže vedoucí volali sanitku z toho hraničního přechodu, kam s námi dojeli na kolech), tak strávil jeden den ve špitále, s otřesem mozku.

V následujících letech už měli na našich táborech přilby všichni, a teprve od ledna 2001 jsou ze zákona povinné pro cyklisty mladší 15 let. Od července 2006 je věkový limit posunut na 18 let, a předpokládám, že je otázkou několika roků, kdy bude věková hranice úplně zrušena. Ale nechci tady dělat propagandu nošení přileb, od toho mám stránku <http://www.adamek.cz/kolo/prilba> :).

Jinak sanitka pak jela ještě jednou do Razové v r.2002, po jednom pěším pádu ze schodů, který s cyklistikou nesouvisí, a hrozí i doma nebo ve škole. Ale ta byla přivolána jen pro jistotu, a všechna podezření na zranění byla vyloučena.

Kromě zmíněného otřeseného mozku vedoucího bez přilby se mi jako vážnější zranění za těch 13 let vybavují asi tři zlomené ruce, což je celkem normální bilance i pro jakýkoliv necyklo-tábor. Takže jsme asi bezpečnostní pravidla vychytali včas, a taky máme štěstí :).

Kromě toho, že se člověk potká se spoustou zajímavých lidí, sportuje, poznává nová místa, hraje hry, naučí se konkrétní dovednosti, a užívá si, má taková účast na táborech i jiné **přínosy**.

Na tábor jsem začal jezdit na základce, pokračoval jsem celou prumku, teď dokončuji vejšku, a pořád na tenhle tábor jezdím. Na prumce jsem si dal postupně několik jednodenních dálkových cest, s navyšováním denní vzdálenosti až do 353,91 km za 23 hodin 18 minut, a na vejšce jsem se po druháku přeorientoval na několikadenní cesty natěžko po Evropě. Asi

nemusím zdůrazňovat, že při tom všem jsem čerpal mj. ze zkušeností, které jsem získal na tomhle táboře. Takže teď se zase snažím něco předat dál :).

Navíc při psaní zápisů do elektronických kronik jsem si postupně vybrušoval styl, a v posledních letech občas něco uveřejním v nějakém časopisu. Což je mimochodem výzva pro současné účastníky táborů, aby neváhali, a o táborech či jiných akcích občas něco sepsali. Nikdy nevíte, kdy se vám to bude hodit. A hlavně se to bude hodit nám, protože nějak nestíháme, a třeba o loňské jarní víkendovce nikdo nic nenapsal :). A jak je vidět u některých táborů, jednu akci klidně může zapsat víc lidí, a ničemu to nevadí. Nemusí to být román, můžete začít třeba i stručným shrnutím akce na tři-čtyři odstavce, půl stránky ve Wordu. Nebojte se, něco napište, vložte to na web, a pošlete mi to mailem, abych to vložil na další DVD. Nepotřebujete ani Word, klidně to napište třeba jako prostý text v Poznámkovém bloku.

Tolik stručné shrnutí historie tábora mým osobním pohledem. Teď se snad konečně dostanu k letošnímu, celkem čtrnáctému táboru. Ještě bych teda asi mohl zmínit, že na něj poprvé jedu jako hlavas. Což je do jisté míry důvod právě provedené rekapitulace - asi mě samotného zajímalo, jak jsem k tomu hlavasování vlastně přišel :).

Jinak funkce hlavase samozřejmě nezačíná tím, že se jednoho letního rána sbalím, hodím kufř na nosič, a vyrazím k tepnaklubu... Ve skutečnosti je to tak, že jsem jednoho podzimního odpoledne po předchozích úvahách zavolał jednomu člověku abych zjistil možnosti ubytování ve vybrané lokalitě, a pak už se se mnou příprava tábora táhla další tři čtvrtě roku. Ale teď už je vše nachystáno (snad !), a tábor může začít.

Ještě jenom nastíním vývoj, jakým prošla **koncepce tábora**

Ze začátku byl cyklisták normální tábor, na kterém se přes den jezdilo po okolí na kole. V Banánovém údolí 1995 se spalo ve stanech, mylo v potoce, a držely se noční hlídky. Na Studánce 1996 se spalo ve stanech a chatkách, hlídky se nedržely, a v dalších letech jsme až na jednu výjimku (Studánka 2005) přešli na nejrůznější budovy – od „srubů“, přes školy a tělocvičny, až po kulturní domy. Tábor celkově zkomfortněl, což se částečně hodí, ale nic se nemá přehánět. Přestal to být klasický tábor, už to byl „jenom“ cyklisták.

Během posledních let jsem ale zjistil, že se mi hodí jak zkušenosti z cyklistáku, tak i zkušenosti z klasických letních táborů. Nejen v běžném životě, ale hlavně při dálkových cyklo-cestách, kdy přes den jedu na kole, a v noci spím v lese, čímž čerpám zkušenosti z obou typů tábora.

Aby děcka nemusela jezdit na dvoje tábory, a přesto se pokud možno naučila něco o cyklistice i něco o přírodě, zavedl jsem pro letošní rok pár novinek. Zkrátka pokusil jsem se cyklisták lehounce říznout pár zvyky z běžných táborů, jako je noc pod širákem, více různě cílených her, „táborákovatější“ táborák, apod. Poprvé v historii cyklistáku máme celotáborovou hru, a poprvé pro účely her dělíme děti do rodů napříč oddíly.

V plánu mám i stezku odvahy – ale jednoznačně bez strašení dětí. Stezka odvahy se na cyklistáku konala v Trnávce 1998, a bylo to prozatím naposled, protože jsem při ní velmi přesně kopnul jednoho vedoucího (Lukáše), který na mě, maskován podsvícenou pláštěnkou s kapucou přes obličej, vybaflnul uprostřed lesa.

Ubytování nechávám v budově, ono to má své výhody. Takže bydlet budeme v komplexu tělocvičen ZŠ, a jíst v tamní školní jídelně.

Žaclěř 2007 - Kdo jede

Nebudu tajit, že celý tento text, ač formulován jako by vznikl průběžně, píšu až zpětně po táboře. Takže už tady na úvod uvedu rozdělení do oddílů, které platilo cca. od třetího dne tábora.

Mravenci

(nejmladší)

Jirka Teichmann
Michal Bergmann
Dominik Tolda
Katka Suchá
Robert Koncoš
Bára Kejzlarová
Tomáš Kejzlar

Vedou je zdravotník Pavel Maršík a Bára Tesařová.

Mutanti

(prostřední)

Standa Vedra (o míč si narazil prst, tak k nám přešel aby si ruku nenaklepával u Rafanů)
Vojta Kožešník
Katka Kosinková
Johnny - Honza Pouba
Iva Maslikiewiczová
Radka Teichmanová

Vede je moje maličkost a Ála Lochmanová.

A pomáhá nám i [Šjůd] - Holanďan Sjoerd Verhage, který do Náchoda přijel na asi roční stáž.

Rafani

(nejstarší, nejrychlejší, a v posledních letech nejterénější)

Ondra Prchal
Michal Řada
Máslík – Ondra Maslikiewicz
Michal Kopecký
Kuba Řada

Vedou je Beny – Zdenda Beneš a Jirka Nymš.

Celkem tedy **18 dětí, 7 vedoucích**, a o víkendech (hlavně tom druhém) i návštěvy. Kufry nám Šádinou s vlekem přivezli a odvezli Dan s Martinou.

Novinky ve výbavě

Po několikaleté pauze беру na kolo zrcátko, které Pavel dávno vozí standardně. A i když se při projetí na hrbolech nebo při neopatrném projití okolo kola snadno a rychle rozseřídí, tak si ho nemůžu vynachválit – víceméně pořád vidím co se za mnou děje, příp. kdo příliš vyčuhuje.

Poprvé беру dvě vypůjčené vysílačky PMR (Personal Mobile Radio, 446 MHz, 8 kanálů), a ještě jeden pár bere Beny. Ty čtyři kusy se mezi vedoucími podle potřeby různě půjčují, resp. během dne míváme jeden pár k dispozici s Álou. Po jednom páru se už pé-em-erka objevovala na některých předchozích táborech, a Rafani si je při jízdě nemohli vynachválit. Podobně, když jsem je letos poprvé okusil za jízdy i já, musím říct, že se docela hodí. Ála měla jednu stanici píchlou na popruhu batohu, a mohla okamžitě mluvit aniž by ji odpínala, a já jsem druhý kousek vozil v trojúhelníkové brašničce v rámu, odkud jsem ji většinou slyšel, a když jsem něco chtěl říct, tak nebyl problém pro tu vysílačku do brašničky sáhnout. Ještě že mám trojúhelníkovou brašničku dvojkomorovou – vpravo mobil, vlevo vysílačka :).

Jasně, spoustu let jsme jezdili bez vysílaček, a taky to šlo. Ale s vysílačkami je ta komunikace jednodušší, rychlejší, pohodlnější, a exaktnější – vím rovnou co se děje, a nemusím bát, proč na mě Ala píská. V kombinaci se zrcátkem mi rádiové spojení s Álou dává dost dobrou představu o situaci ve skupině, takže vím jestli a jak mám jet a celková bezpečnost se ještě zvyšuje, protože, jak jsme se učili ve škole, k rozhodování je vhodné mít informace :). Občas pak v některých situacích na silnici předem informuji Álu o tom co se chystám provádět, a co očekávám od ní.

Navíc se ta rádia dost hodila i při přípravě her, např. když jsme něco venku potřebovali, tak to mohl přinést ten, kdo už stejně šel pro něco jiného dovnitř, místo aby za ním letěl někdo další. A samozřejmě se pak hodila při organizaci a řízení jednotlivých her, na komunikaci mezi vedoucími-organizátory. Jedna hra pak byla přímo postavena tak, aby se část děcek s vysílačkami aspoň trochu naučila pracovat. A občas se rádiem dalo spojit i mezi oddíly, ale to jsme museli být fakt blízko, reálný dosah se pohyboval asi okolo kilometru i méně, místo očekávaných tří nebo dokonce výrobcem slibovaných deseti kilometrů.

Loni vzal Pavel k Mravencům dvě reflexní vesty pro vedoucí. Letos jsme na to navázali, a šli ještě kousek dál – Beny sehnal vesty od Besipu, takže máme dvě vesty v každém oddíle, a u Mravenců jsou dokonce i malé vesty pro děcka. Během tábora pak s Álou občas vesty sundáváme při jízdě po lesních cestách, kde nejezdí auta. Rafani to dělají podobně jako my, takže vzhledem k jejich trasám vlastně vesty nenosí vůbec :).

Sobota 21.7.

Jako obvykle, za poslední tři roky, spím před táborem necelou hodinu, a to ještě ve vaně. Letos jsem si sice uspořádal kalendář tak, abych měl před táborem dostatek času, ale stejně jsem ještě celou noc dokončoval různé oficiální dokumenty i přípravy na hry a jiný program, takže jsem seděl u počítače, psal, editoval, kontroloval, a tisknul...

Ráno jsem se cestou na sraz zastavil na firmě pro polystyrénovou desku na nástěnku. Nutno říct, že když máte na nosiči jen symbolicky připevněný kufr, tak vám deska o rozměrech 50x100 cm, držaná v levé ruce, moc stability nepřidá – obzvlášť, když občas z boku foukne větříček. Ale těch 500 m jsem dojel vesměs po chodníku, a rozbíhá se tábor.

Přebíráme děti (zatím 15), dokumenty, a kola. Kola navíc kontrolujeme a děti v základu poučují o zásadách jízdy ve skupině. Beny dnes v Trutnově závodí s autíčkem, takže Rafany vedou Jirka a Sjoerd, pomalu se zaškoluje i stárnoucí dítě Michal.

Od tepnklubu vyrážíme nahoru na Babí, a přes Slavíkov do Hronova. Odtamtud pak oblíbeným zákazem vjezdu motorových vozidel do Dřevíče, a na Stárkov. Ze Stárkova pokračujeme přes Jívku a Radvanice do Trutnova, kde už u Benyho čekají Rafani, asi necelou hodku koukáme na závody, a pak vyrážíme přes Bernartice a Lampertice do Žacléře, abych včas převzal od ředitele ZŠ ubytování. Přece jen jsou prázdniny, a navíc sobota odpoledne.

Na trase Náchod – Trutnov – Žacléř jsme ujeli 66,47 km, průměrnou rychlost jsem měl 15,1 km/h.

Večer přibližně k večeri postupně přijíždějí auty ještě jeden mravenec (Tomáš) a dva mutanti (Radka a Johny). Johny má sice kolo v nepoužitelném stavu (v podstatě mu nefunguje zadní brzda), ale Beny vytelefonoval výměnu brzdové páky u známého v Trutnově, a otec Johnyho kolo odvezl a ještě ten večer opravené přivezl.

Večer v tělocvičně vytváříme ze čtyř laviček společenskou-zasedací místnost, probíhá zahájení tábora, informace o organizaci, pravidlech a režimu, a ještě jedno podrobnější poučení o bezpečnostních pravidlech.

Proběhly i nějaké Bářiny seznamovací hry, ale to nevím jestli náhodou nebylo až druhý večer.

Neděle 22.7.

V neděli jsme všichni vyrazili pěšky na přilehlý vrch Stachelberg, kde jsme navštívili tvrz z druhé světové války - jeden nadzemní objekt a část chodeb. Do tvrze se, jako obvykle, vstupuje přes diamantový příkop nouzovým východem. Hlavní rozdíl oproti Dobrošovu je v tom, že se zde chodí v přílbách, protože stropy nejsou zpevněné, a že místy čvachtáte vodou.

Zdejší podzemí bylo po Mnichovu zatopeno, aby ho nemohl využít nepřítel, a bunkraři dodnes odčerpávají vodu, aby zpřístupnili další podzemní sály. Nejdále jsme došli do prostoru ubikací, kde jsme se mj. dozvěděli jak fungoval třisměnný provoz na třípatrových postelích – jedna směna tvrdě spala, druhá směna spala oblečená, trochu jinde, připravená k akci, a třetí směna byla nahoře v plné pohotovosti. Nikdo neměl svoji vlastní postel, všichni se pořád střídali. Důstojníci měli tu výhodu, že spali na dvoupatrových postelích místo třípatrových. Ale po schodech museli pěšky, stejně jako řadoví vojáci – výtah uprostřed schodů byl určen pouze pro materiál.

Velké sály s ubikacemi a dalším zázemím byly cca. v 1/3 své délky propojeny pomocnou chodbou, aby provoz mezi nimi nezatěžoval hlavní zásobovací chodbu pevnosti. Zajímavé je, že sociálky byly v sálech umístěny blízko oné pomocné chodby, aby do ní mohly být umístěny trubky s odpadem.

Po prohlídce těchto sálů jsme se stejnou cestou vrátili nahoru, ale už za rok by prý měla být po odčerpání vody zpřístupněna další část podzemí.

Po opuštění podzemí jsme si ještě prohlédli přilehlý, plně vybavený, řopík. To je takový ten nejmenší bunkr pro cca. 3 lidi bez zázemí a chodeb. V okolí Náchoda je ho možné vidět na některých zahrádkách. Jak už jsem zmínil, řopík na Stachelbergu je, narozdíl od těch náchodských, plně vybaven. Takže jsme si postupně všichni vyzkoušeli jak se kouká takovým periskopem. Úhel pohledu mi připadl být docela úzký, a přišlo mi, že se člověk s periskopem musí hodně nakroutit, aby zjistil, jaká je venku situace.

Cestou od bunkrů jsme na parkovišti potkali zajímavý minibus. Měl dvě nápravy, vzadu dvoumontáž, a protože měl kompletně přestavěnou karosérii (podobně jako karavany Hymer), a maska postrádala jakýkoliv znak, tak jsem nebyl schopen zjistit, z jaké dodávky pochází. Protože ale sdílný řidič, sedící za otevřeným okénkem, zaznamenal moje bádání, dozvěděl jsem se, že základem tohoto vozu je Iveco Daily. A opravdu, pohled do interiéru mi odhalil povědomou palubku, úplně stejnou jako ve mně známém voze Turbo Daily z roku 1993. Ale tenhle exemplář je novější. A hlavně je oproti původní Dailyně rozšířený, což je pěkně vidět při pohledu do interiéru, protože palubka nesahá k boční stěně vozu. Takže v jedné řadě nemá 2+1 sedačky jak je u minibusů obvyklé, ale 2+2 sedačky jako u autobusu. Díky čemuž má přes 20 míst k sezení, a tudíž to není minibus na ŘP sk. D1, ale malý autobus na ŘP sk. D! Přitom při zběžném pohledu zvenku, vzhledem ke své délce, vypadal jen jako minibus v zakázkovém kabátě.

Poté jsme si na louce vyzkoušeli chůzi po valeném balíku slámy – vždy tam a zpátky, abychom každý balík vrátili na původní místo, na kterém jsme ho našli. Mohu potvrdit, že někdy je problém z balíku i správně skočit dolů, pokud člověk nechce zavalit lidi, kteří balík tlačí, a hlavně pokud předem neví, jakým směrem pozemní posádka balík rozpožbuje.

Pondělí 23.7.

V pondělí jsme jeli přes Stachelberg do Trutnova a do Janských lázní. Cestou se nám podařilo nalézt starou rovnoběžnou silnici bez provozu, po které se dalo dojet až do Svobody n. Úpou, a z ní už jsme do Jánků dojeli spodem po vedlejší okolo odstaveného Transita druhé generace. Poseděli jsme v centru Jánků, posvačili, pokoukali, a protože čas pokročil, tak jsme už jen projeli celé Jánky se zastávkou u dolní stanice lanovky s novými kabinkami.

A pak už jsme valili po hlavní do Svobody a po staré zpátky na Mladé Buky, odkud jsme odbočili na sever, a okolo Bystřice, Březové hory, a Sklenároveckého vrchu jsme sjeli do průsmyku Stachelberg, a z něj do Žacléře.

Při jedné pauze ve stoupání z Mladých Buků podrobněji kontroluji nastavení přileb. Kromě jedné naprosto neseřiditelné přilby, a několika přileb částečně seřiditelných, s úděsem nacházím asi dvě poměrně drahé, značkové, přilby, které by sice samy o sobě byly kvalitní a velmi dobře seřiditelné, jenže se velikostně naprosto nehodí na hlavy jejich uživatelů, takže v závěru stejně nejdou seřidit, na hlavě nebezpečně plavou, a peníze za značkovou přilbu vyletěly oknem... Přitom by stačilo poctivěji vybírat, proběhnout více obchodů, najít správný tvar i velikost, aby přilba dobře padla, šla seřidit, a plnila účel.

Najeli jsme podle desetinné čárky symetrických 43,34 km, při AVS=15,6km/h.

Večer jsme ještě s někým přibližně okoukli oblohu, a pak jsem vyzkoušel mutantí flexibilitu, když jsem oznámil, že jdeme spát pod širák. Ať si každý sbalí karimatku, spacák, teplé oblečení s dlouhými nohavy a rukávy, baterku a pláštěnku, že za chvíli vyrážíme. Aniž by někdo z děcek předem tušil, že to máme v plánu, tak to všichni nesli celkem dobře, a během chvilky byli sbalení a mohli jsme vyrazit. Šli jsme samozřejmě se zhasnutými baterkami – máme přece oči, a navíc svítily hvězdy, a ještě víc silueta Žacléře.

Napáskovali jsme se na horní okraj louky těsně pod les, kde už jsme před tím hráli nějaké hry. Když už jsem skoro spal, tak se za námi přišla ubytovat ještě část Rafanů.

Protože mám už několik let podezření, že mě slabší poprchávání při noclehu pod širákem nevzbudí, a že jsem už pár mrholení pod širákem spokojeně prospal, vydal jsem při uléhání pro jistotu pokyn, ať mě děcka v případě závažného deště vzbudí. Protože ne každý je asi na spaní v mrholení zvyklý, tak aby mi tam někdo nenastydnul. Navíc jsem si kvůli tomu mému podezření z prospávání menších dešťových srážek naimpregnoval spacák, takže opravdu reálně hrozí, že prospím to, co jiné vzbudí a promáčí.

Někdy před půl třetí v noci mě budí Ondra. Potvrzuje se, že ty deštíky asi opravdu prospívám, protože jemně poprchává, většina lidí je vzhůru, a ten deštík prý už nějakou dobu trvá. Protože mrholení jemně sílí, a ostatní nemají impregnaci, rozhodují, že se vrátíme do tábora. Budím posledního doposud klidně spícího šťastlivce (Johnyho??), a odcházíme. Cestou deštík úplně přestává, ale už se samozřejmě nevracíme. Do tábora přicházíme asi o půl třetí, a jdeme spát. Škoda, měl jsem s sebou ještě propan-butan a další potřeby pro ranní demonstraci snadnosti přípravy čaje v terénu, na kterou už tedy bohužel nedošlo. Snad příště. Během noci pak prý ještě znovu přišlo. Za normálních okolností samozřejmě děšť při noclehu pod širákem neřeším odchodem, ale urychleným postavením stanu. Jenže stan pro osm lidí nemám, tak jsme holt museli do baráku.

Poznámka o impregnaci a spaní pod širákem

Pokud byste si teď někdo chtěl honem honem naimpregnovat spacák, tak musím upozornit, že impregnace spacáku není totéž co stan, a pomáhá jen při slabším dešti, a navíc jen pokud člověk tvrdě spí, protože po probuzení je ten děšť ve spacáku dost nepříjemný :) . Ideální kombinace pak je, když člověk spí tak dlouho, dokud ho nevysuší slunce, aby se vzbudil v suchém spacáku. Pokud chcete vstávat dřív, spěte tak, abyste nebyli stíněni od východu, a slunce vás včas osušilo - třeba jen od rosy. Pokud chcete vstávat později, spěte tak, abyste byli stíněni od východu, a nevzbudili jste se předčasně nesnesitelným horkem.

A ještě k té impregnaci – dá se za přijatelný peníz koupit ve spreji, ale v závislosti na typu impregnace a typu impregnovaného materiálu může být naimpregnovaný povrch nepříjemný na dotek, může mít jinou barvu než před impregnací, a může šíleně skřípat při kontaktu s jiným materiálem nebo se jinak nepříjemně projevovat. Konkrétně můj spacák teď po použití impregnace obsahující silikon při kontaktu s mou hliníkovou karimatkou nesnesitelně vrže, takže musím spát nehnutě jako zabítý, a nesmím sebou ze spaní moc mlet, abych nedělal moc velký hluk a nebudil celý les...

Úterý 24.7.

Ráno po snídani odjíždíme do nedalekých Lampertic, na předem smlouvenou exkurzi v pobočce žacléřské firmy R&B Mědílek, vyrábějící cyklistické lahve. Provozovnou nás provází obchodní ředitel David Tomáš. Vysvětluje princip sítotisku, při kterém se postupně tisknou jednotlivé barvy. Vidíme tisk v akci, a porovnáváme polotovary, na kterých se přitiskáváním dalších barev postupně objevuje kýžené logo dotyčného zákazníka. Kromě toho jsme si prohlédli i nový stroj na potisk. Už toho více zvládne sám – např. ožehnutí lahve před tiskem nemusí provádět další člověk. Ožehnutí lahve se dělá na férovku krátkým ošlehnutím propanbutanovým hořákem. U plastového výrobku to jednoho skoro překvapí. Jinak hotová láhev je pak odolná teplotám do 70°C, takže se může mýt v myčce. Což jsem dříve nevěděl, a i teď se podvědomě bojím ji do myčky dát, i když vím, že můžu :) .

Vidíme i kompletaci lahví, a Pavel využívá možnosti si kompletaci vyzkoušet. Na závěr si každý odnáší láhev o objemu 0,9 litrů se zubním uzávěrem, který si někteří mravenci nechávají vyměnit za uzávěr hokejový.

Pak jsme se s mravenci vrátili do Žacléře a holky začaly připravovat foukání triček. Rafani se tuším ještě jeli někam projet.

Nenajeli jsme skoro nic – mně tachometr napočítal lehce přes 10 km, ale to jsem ještě něco zařizoval po Žacléři.

Zastavil jsem se v přílehlé firmě Keramtech (vyrábí technickou keramiku), abych se pozeptal na možnost exkurze. Narazil jsem na ochotného personalistu, který s exkurzí souhlasil, jen se ještě šel zeptat ředitele firmy. Když se personalista vrátil, tak se ukázalo, že ředitel se už tak trochu zná s Mravenci. Prý okolo jeho domu, na jehož zahradě stojí socha lva, jeli malí, žlutě

odění cyklisté, a někdo z nich volal „jé, tam je lev“. Takže už tady o nás vědí :) . Exkurzi jsme domluvili hned na zítřejší ráno.

Od Keramtechu jsem pokračoval k louce, kde jsme v noci spali, protože jsem po ránu postrádal pláštěnku. Procházím louku přibližně po trase kudy tuším, že jsme šli, a najednou vprostřed louky vidím z bledé trávy svítit tmavě zelenou gumovou pláštěnku, která rozhodně není moje. Nicméně ji беру, a procházím zbytek trasy a plochu kde jsme spali. Napadá mě, že v noci cestou do tábora každou chvíli něco padalo Johnymu, takže by ta pláštěnka mohla být jeho. A současně si vybavuji, že jsem asi svoji pláštěnku dal z prostorových důvodů do boční kapsy brašny, kam ji normálně nedávám. Vracím se ke kolu zaparkovanému na kraji silnice, беру vysílačku, a zjišťuji u Ály, jestli nalezená pláštěnka není někoho od nás – například Johnyho. Jo, je jeho. A jestli náhodou nemám svoji pláštěnku v boční kapse. Jo, mám.

Takže jsem šel hledat svoji pláštěnku, ve skutečnosti vůbec neztracenou, a našel jsem Johnyho pláštěnku, jejíž ztráta nebyla hlášena.

Tady vidíme typický příklad užitečného jevu, doposud nepopsaného seriózní vědou. Abych tu Johnyho ztracenou, ale nehlášenou, pláštěnku našel, tak jsem musel dočasně zapomenout, kam jsem dal svoji pláštěnku, abych se ji vydal hledat. A chvílku poté, co jsem Johnyho nehledanou pláštěnku našel, jsem si vzpomněl, kam jsem dal tu svoji pláštěnku, a že ji tedy nemusím hledat. Z pohledu vědy je to náhoda. Jenže pravděpodobnost jejího náhodného výskytu se podle mě musela limitně blížit nule, takže v tom určitě muselo být něco víc. Ta Johnyho pláštěnka evidentně chtěla být nalezena, nebo něco chtělo aby byla Johnyho pláštěnka nalezena, a tak mě to přesvědčilo, že jsem ztratil svoji pláštěnku :) . No, jako informatik bych se asi neměl do tak nevědeckých, neseriózních, a pochybných úvah pouštět, takže to radši nechám být. I když si o tom myslím svoje :) .

Pak jsem ve školní kuchyni získal kartóny, určené na vyhození, a zařídil jsem jim ještě jedno využití – potřebovali jsme je jako proložky do triček na psaní a foukání.

Kromě popisu triček se pak ještě odpoledne konala jízda zručnosti, nově spojená s jedním rychlostním úsekem. Ale bodování bylo postaveno tak, aby byla podstatnější přesnost než rychlost. Jízdy byly samozřejmě individuální, ale výsledky se sčítaly do soutěže rodů.

Z překážek zmíním objetí stromů v prudkém krátkém svahu, podjetí sušáku na prádlo, přejetí kopečku antuky s možností bonusového skoku, těsně navazující slalom mezi lahvemi, pak průjezd postavenými štaflemy, drncání přes položený žebřík zakončený houpačkou, průjezd mezi prkýnky, rychlostní úsek, a na jeho konci převoz lahve z židle na židli. Zkrátka co školní dvůr dal :) .

Večer se v tělocvičně konal „táborák“ při svíčke. Zpívalo se za kytarového doprovodu Bány a Roberta.

Středa 25.7.

Ráno jdeme na exkurzi do Keramtechu, kde nás personalista Ing. Václav Mejvald provází výrobou. Firma vyrábí keramické filtry pro slévárny, ale dělá i další výrobky. Ve vitríně mj. poznávám pouzdro topného tělesa, jaké máme doma v bojleru. Dozvídám se, že Keramtech ho opravdu dodává tomu konkrétnímu výrobcí. Věděl jsem, že jsou u toho českého bojleru použity slovenské pojistné ventily (s nestandardním průměrem pro hadici!), ale že se keramická část topných těles vyrábí 50 km od Náchoda, to je pro mě novinka.

Procházíme výrobu tzv. „pyrostatu“, což je obchodní označení jednoho z materiálů. V podstatě je to přesně to, co si pod tím názvem představíte po rychlém jazykovém rozboru – „pyro stat“ = „stálé i při ohni“ = „ohnivzdorné“, resp. v tomto případě je tím myšleno spíše „odolné vysokým teplotám“, což je u filtrů do sléváren dost důležitá vlastnost.

Prekvapuje mě, že se ty filtry vyrábějí sériově ve velkém – řekl bych, že filtr se mění jednou za čas, ale ono je to tak, že se např. v automobilkách vyrábí takovým fofrem, že se ty filtry mění dost často, a tudíž se kupují ve velkém.

Zajímavé je i to, že výrobek z řady „pyrostat“ je při používání v praxi vystavován mnohem vyšším teplotám, než při jakých byl vypálen.

Abych to ale vzal od začátku. Vidíme míchačku směsi, pak se dozvídáme, že se směs kontroluje v laboratoři, a že hmota nesmí být moc suchá, aby se nedrolila a držela při sobě, ale přitom nesmí být ani moc mastná, aby pak výrobek nepraskal. Vidíme, jak se ze směsi tvarují výrobky, a přicházíme k tunelové peci řízené počítačem. Tunelovou pecí výrobky postupně projíždějí na vozících zepředu dozadu, což oproti komorové peci, která v podstatě připomíná kuchyňskou troubu, přináší výhodu, že jednotlivé části tunelové pece jsou stále roztopené na stejnou teplotu, a nevznikají ztráty postupným roztápěním a pomalým ochlazováním běžné komorové pece.

Protože při pálení keramiky prý totiž hodně záleží na rychlosti změny teploty, aby výrobky nepopraskaly, a oteplovat i chladit se tedy musí opatrně – podobně jako doma je nevhodné rozpálenou skleničku ponořit do studené vody. Zkrátka je důležité hlídat derivaci průběhu teploty v čase. To se mi hodí jako argument k mému nedávnému tvrzení, že derivace je v praxi velice užitečná, důležitá, pěkná, a zajímavá funkce, což mi některé vedoucí a rafani nechtěli věřit. A přitom sledování první a druhé derivace rychlosti všech okolních vozidel je základ pro svižný a bezpečný pohyb v městském silničním provozu – na kole, autem, i pěšky.

Ale abych se vrátil k exkurzi v Keramtechu – prohlédli jsme si dvě tunelové pece, zajímavý kolejový systém (nádraží) pro dva typy vozíků, a hlavně jsme se dozvěděli, že i tunelové pece mají svoji lepší variantu. A to sice tunelovou pec s válečkovou dráhou, kde se výrobky posouvají po válečcích (podobně jako třeba lahve v broumovském pivovaru – viz exkurze na cyklotáboře Studánka 2005). Díky tomu se zbytečně neohřívají a nechladí vozíky a plata v nich. To je spousta matroše, který se dnes ohřívá zbytečně, spousta jalové hmotnosti ohřívané pro nic. Oproti tomu jednotlivé válečky na dráze jsou stále na stejném místě, a tudíž se jejich teplota jen udržuje a nemění. Člověk by žasl, jaký pokrok a úsporu přináší tunelová pec oproti komorové, a ona jde najednou vylepšit i ta pec tunelová.

To je asi tak stručně vše, co si z Keramtechu pamatuji. Teda ještě se mi vybavuje nový Zetor na dvoře, nové UNC v hale s jílem a dalším materiálem, a historický telefon na zdi někde v provozu. Kromě zážitků a poznatků si mnozí z nás odnesli i různé nepovedené výrobky - zejména filtry, ale i objímky, použitelné jako květináče.

Naše exkurze se pro velký zájem a dotazy protáhla na asi 175% zde obvyklého času. Což mě ani moc nepřekvapuje :) .

Po exkurzi vyrážíme přes Bobr do Polska, abychom se podívali k jezeru Bukówka. Sjíždíme z kratičkého kopečka k Bobru, koukám, že tady máme odbočit doleva, tak ukazuji doleva, lehce přibrzdžuji,a už za sebou slyším ty smyky. Asi jsem to teda mohl zpomalit plynuleji nebo křižovatku projet rovně, a pak se vrátit. No, chybami se člověk učí, a když jsem následující den jednu odbočku neviděl dostatečně včas, tak jsem ji radši se skupinou přejel, zastavil jsem až za ní, a našel jsem místo rozumné pro otočení.

Ted' to brzdění celkem vyšlo, mám šikovné děti, a bylo tam místo, takže se při zastavování pohotově narovnaly vedle sebe, akorát Katce jsem vytahoval okraj řidítek z pletiva přilehlého plotu. No, dopadlo to dobře, a naštěstí to u nás byla za celou dobu tábora jediná podobná událost.

Jedeme přes Niedamirów a Opawę do Miszkowic, kde zajíždíme na břeh Bukówki a protože není teplo na koupání, tak svačíme a hrajeme hry na břehu. Zaujal nás cyklista jedoucí po šikmé stěně hráze, ale naštěstí nikoho nenapadlo to zkoušet taky.

Pak vyrazíme na Štěpánovský hřbet, na jehož vrcholu potkáváme starší protijedoucí západoněmecké cykloturisty. Jako obvykle jsem to, že jsou z Německa, poznal předem podle specifických německých brašen, a to že jsou ze západní části Německa, podle toho, že uměli anglicky... Dozvěděl jsem se od nich, že jeli přes Náchod a přes Kudowu. Míříme na Lubawku a Královec.

Při sjezdu proti nám jede Pavel, a za ním mravenci s Bárrou. Zastavili jsme, a dozvídáme se, že byli naproti nám na protějším břehu jezera, což jsme nezjistili, protože Bára zapoměla vysílačku v Žaclíku. My i mravenci už máme namířeno zpátky do Čech. Pavel se ptá jestli je odbočka k hranicím značená. Popisuji cestu k Bobru, a Pavlovi se zdá být podezřele povědomá.

Tak si to vyjasňujeme, a ukazuje se, že jsme oba přijeli přes Bobr, a oba teď jedeme na Lubawku a Královec. Což by nevadilo, nebýt znepokojivého faktu, že jedeme proti sobě. Připomíná mi to klasický vtíp, kdy mezi dvěma sousedy v kupé ve vlaku na trase Leningrad-Moskva proběhne tento dialog:

„Kudá vy?“

„V Moskvu. Kudá vy?“

„V Leningrad“

„Voť t'ěchnika...“.

Nemůžeme se shodnout nejen na směr, ale ani na naši přesné poloze. Každý jsme přesvědčeni o své verzi, a tak nerušeně vyrazíme původními směry, podle hesla „voť t'ěchnika“ :). Přece vím, kde jsem kam odbočoval, co jsem přejel za kopec, a navíc i Slunce je na mé straně :).

Projíždíme vesnicí Bukówka, a vjíždíme do Lubawky. Tak tentokrát to vyšlo :) . I když s tou polohou jsem předtím byl o vesnici vedle – podle mapy jsme měli Štěpánovem projet, ale on byl asi schovaný bokem od silnice, tak jsem myslel, že jsme teprve před ním i když už jsme byli za ním. Ale podstatný je směr :). Na začátku Lubawky dávám pauzu abych si mohl v klidu uvědomit, že jsem se střelil, a udělat další časový plán, a za chvíli nás dojíždějí Mravenci. Jedou napřed na Královec, my ještě dáváme nákupně-konzumní pauzu na náměstí, a pak jedem taky do Čech.

Polský hraničář v budce rovnou mávl rukou, ať jedeme dál (to se nestává, většinou jsou Poláci ještě větší byrokrati než naši), a přibrzdí u české budky.

„Pustíte nás domů?“

„To si ještě rozmyslím :) sami Češi?“

„jo“, odpovídám automaticky

„tak jed'te“

Vzápětí jsem si uvědomil, že s námi jede Sjoerd. Ale co, už je pár měsíců v Čechách, umí trochu česky, a navíc mají Holanďané skoupený notný kus náchodsko-trutnovských Sudet, takže jsem vlastně ani nelhal.

Z Královce jedeme po silnici do Žaclěře, cestou nás chytá pár kapek vody.

Ujeli jsme 30,95 km při průměru 18,6 km/h.

Je to asi nejrovinatější okruh na Žaclěřsku.

Nevím už přesně který den, jsme hráli další z Bářiných her - „školku“. Což spočívalo v tom, že každý rod si vytvořil tři dvojice žák-učitel, učitelé hledali ve velké tělocvičně rozvěšené papírky s jazykolamy, na místě se je naučili, šli do malé tělocvičny, kde je naučili své žáky, a ti je pak měli zopakovat nám. Účastnil se i Sjoerd, který se ale jazykolamy neučil nazpaměť, jen je v reálném čase opakoval po Benym. Protože jsem si chtěl také trochu procvičit paměť, zkusil jsem se i na té cílové kontrole nějaký soutěžní jazykolam naučit nazpaměť – no, dal

jsem asi dva nebo tři nejlehčí kousky. Zato si ale doteď pamatuji „Měla babka v kapse brabce, brabec babce v kapse píp. Zmáčkla babka brabce v kapse, brabec v kapse babce chcíp.“ Přičemž netuším, jestli je v tom závěru „brabec v kapse babce“ nebo „brabec babce v kapse“, ono i při přezkušování jsem to pořád motal. A takových vět tam bylo více, většina lidí dokola něco přehazovala v monologu o bratrovi Petrovi, který nesměl přepeřit vepře.

Ve středu večer jsme hráli jinou Bářinu paměťovou hru – takovou běhací skupinovou variantu Kimovky. Jednotlivé rody pobíhaly po hřišti, a učily se nazpaměť seznam čtyřiceti věcí rozmístěných rovnoměrně na deseti stanovištích. Ten seznam pak rod odříkal Báře s Álou, a dostal za něj patřičný počet holandských křestních jmen. Tuším, že se skoro všichni téměř všechno úspěšně naučili, že jen jeden rod měl jednu chybu, zbylé dva uměly předměty na sto procent.

S tím seznamem jmen se pak část rodu odebrala k vysílačce, a jména hláskovala svému členovi sedícímu se mnou u druhé vysílačky. Na výběr byla česká a mezinárodní hláskovací tabulka, všichni si vybrali českou. Musím pochválit Ondru s Dominikem, kteří byli nejrychlejší, protože Ondra hláskoval vždy celé jméno na jedno vysílání, pak se teprve přepnul na příjem, a nechal si celé jméno potvrdit. Zbylé dva rody hláskovaly každé písmeno zvlášť, a bylo to velice silně znát na čase přenosu celého seznamu jmen. První dva přenosy byly bezchybné, až třetí rod zaměnil jedno písmenko.

Takže letos jste si rádiové předávání zpráv vyzkoušeli, a příště se můžete těšit na vysílání na čas, samozřejmě stále s důrazem na spolehlivost přenosu. A když dopadne více vysílaček, abyste mohli vysílat současně, tak bude možná i něco akčnějšího, s možností odposlechu a tudíž nutností šifrování ...

Čtvrtek 26.7.

Dnes máme večeri domluvenou o půl hodiny později, protože se všechny oddíly chystají na relativně dlouhý výlet.

Rafani na Sněžku, my na Černou horu (neboli Monte Negro...), Mravenci nevím kam.

Jedeme klasicky přes Stachelberg do Trutnova, odtamtud po staré do Svobody n. Úpou, a po vedlejší do Jáněk. Katka pro jistotu zůstala v táboře, protože na ni leze nějaká choroba.

V Jánkách máme kratší výměnu informací s nervózním řidičem linkového autobusu, který nás vytroubil, protože nás asi 200 m v centru Jáněk nemohl předjet, a navíc jsme při slézání z kol před vstupem do odpočinkové zóny s lavičkami zastavili u jeho zastávky. Takže mě hlasitě informoval o tom, že tady má zastávku, načež jsem mu na oplátku sdělil, že to nemůžu tušit, když není značená, a že jediná dopravní značka, které jsem si všiml, je zákaz troubení. On mi poté doporučil, abych raději nejezdil „ani na tom kole“, a jal se zaparkovat, aby se po tom nervovém výkonu mohl uklidnit.

Po kratším odpočinku v centru jsme se vydali k dolní stanici lanovky, kde jsme po chvilce hledání našli vedlejší cestu vedoucí nahoru na Černou horu. Ujeli jsme asi 400 m, a narazili jsme na zábranu přes cestu. VAK Revoluční ulice Trutnov a firma „Z a D“ tady něco kopou, takže cesta je zavřená. Informace podrobné, leč pozdní. Možná by mi stačila i stručnější cedule, kdyby byla umístěná úplně dole na začátku cesty.

Vracíme se zpátky ke stanici lanovky, a vyrážíme nahoru klasicky po asfaltce. U boudy Krnapu se závorou dostáváme ještě jednu užitečnou cyklomapu Žacléřska a pokračujeme ve stoupání. Vrchařské síly v oddíle nejsou úplně vyrovnané, ale nakonec se všichni dostávají vlastní silou nahoru, byť v jednom případě nás to s Álou stálo velké množství psychických sil, povzbuzování, a přemlouvání, aby dotyčná osoba mezi přestávkami alespoň chvílemi pokračovala v pohybu nahoru, a to ideálně v sedle, nikoliv vedle :). V horních částech hory nám už pomáhali i náhodní, okolojedoucí, cyklisté, když potvrzovali naše tvrzení, že „už je to kousek“.

Svačíme u horní stanice lanovky, a s potěšením zjišťuji, že většina oddílu se včera při hře nechtěně naučila hláskovací tabulku, a část si ji teď cvičně přeříkává.

Johny má své obvyklé záchvaty smíchu, při kterých se bez hmatatelné příčiny svíjí v křečích a válí se po zemi. To je holt těžký úděl jedince, který má jinak tu výhodu, že naprosto všechno přijímá s klidem až nadšením (rozbitou zadní brzdu, zapomenutý batoh, ztracenou pláštěnku, ...), s pozitivním přístupem, a pln neuvěřitelného optimismu.

Okolo nás procházejí lidé vystoupivší z lanovky, a někteří z nich mají na zádech nápadně velké batohy. Skoro jako kdyby v nich měli padáky na paragliding, po kterém už tak dlouho po očku pokukují. A taky že jo. U jednoho okolojdoucího paraglidisty si ověřuji nějaké základní informace. Zajímá mě, jestli „je to dobrý“, a dostávám odpověď „Ne, je to výborný!“. Kurs se dá stihnout asi za 10 dní, a výbava stojí opravdu takový balík, jaký jsem tušil. Půjčovat se prý bohužel moc nedá, takže na kochání se pohledem na krajinu shora asi ještě můžu pěkných pár let zapomenout.

Geniální na tom všem je, že veškerou výbavu mají opravdu v tom velkém batohu na zádech, takže když vzlétnou, mají všechno s sebou, a nic na místě startu nenechávají. Žádné převozy aut. Jen vyjedou lanovkou s batohem nahoru, tam batoh vybalí, a letí. Nezávislost!

Po dlouhé pauze (tentokrát byla dlouhá plánovaně a záměrně, aby někdo vysílením ze stoupání neusnul při sjezdu) se jedeme podívat na místo, odkud paraglidisté startují, ale už je asi pozdě, a všichni jsou ve vzduchu, ne-li na cestě domů. Jedeme tedy přes Černou boudu k Pardubickým boudám, a po cyklotrase sjíždíme do Janských lázní.

Odtud klasicky přes Mladé Buky do Trutnova, cestou ještě Sjoerd se Standou zajíždějí do Dolních Sejfů, ověřit jestli je tamní koupaliště vhodné pro triatlon. Dojíždějí nás ve stoupání na Stachelberg.

V témže stoupání se mi daří kombinovat psaní SMS pravou rukou (hlásil jsem do jídelny pozdní příjezd) s radiovou komunikací pomocí PMR levou rukou. Ještě že se v tak nízké rychlosti dá k řízení použít zápěstí. Tedy „carpus“, jak jsme se při jedné rozcvičce dozvěděli od Ály, kterážto už má za sebou nějakou zkoušku z anatomie.

Ujeli jsme 61,03 km, při průměrné rychlosti 15,1 km/h. Což není zas tak špatný údaj, vzhledem ke stoupání na Černou horu pomalejšímu než rychlostí chůze, a vzhledem k tomu, že se sedmi lidmi za zády jedu z kopce samozřejmě výrazně pomaleji, než bych jel sám – navíc v zatáčkách a na úzké lesní silničce.

Po osmé hodině večerní k nám přijíždí Bc. Radek Drahný, tiskový mluvčí Správy Krkonošského národního parku, známé jako KRNAP, aby nám pověděl něco o Krkonoších.

Tím, že přijal mé pozvání i po naší jarní diskuzi na téma „příjezd k prameni Labe pro ekologická kola a pro naftové autobusy“, prokázal značnou dávku smyslu pro humor, jakož i nepoučitelnosti. Protože naprosto nezávisle na mně dnes schématicky podobné téma otevřel Beny – a to sice „nepřístupnost Sněžky pro cyklisty x přítomnost historického fekálního vozu IFA tamtéž“.

Nicméně při přednášce jsme se dozvěděli spoustu zajímavých věcí nejen o Krkonoších, ale i o počátcích „turistiky“ u nás. Uvozovky jsou zde proto, že první turisté se na hřebeny hor nechávali vynášet v nosítkách. A částečně jsme po Benyho dotazu probrali i ta ožehavá témata „nepřístupnost pro ekologicky nezávadná kola“ a „přístupnost pro smrdící auta“. Já už jsem do tohoto tématu moc nezasahoval, protože jsem ho měl podrobně vydiskutované z jara, a neměl jsem potřebu do něho znova šťourat :) .

Rafani jsou ze Sněžky poněkud stahaní, Ondra dokonce poslouchal přednášku vleže, ale prý ji celou pozorně probděl.

Mutanti jsou natěšení na noc pod širákem, sami si řekli že chtějí jít spát ven, mj. protože to tam je měkčí. Takže noc pod širákem v nich zanechala dobrý dojem i přes noční přesun do tábora. Což je super, proto jsem je taky na noc vytáhnul ven, aby viděli, že se v přírodě a bez střechy spí často lépe, než ve stanu nebo v baráku.

Bohužel nachlazená Katka nedostala k noci pod širákem požehnání od zdravotníka Pavla, a tak musí zůstat v táboře. Načež holky řekly, že bez Káti nikam nejdou, a když viděly, že její neúčast myslíme vážně (v některých věcech musí i hlavas poslouchat zdravotníka :)), tak vybalily spacáky z futrálů, a nikam se nešlo. Tím mi sice trochu zbořily plány (teď už můžu říct, že by je kromě širáku čekala i stezka odvahy), ale přesto mi jejich solidarita a kolektivní duch samozřejmě udělali radost.

Pod širák šli té noci alespoň Mravenci, a při jednom tam sfoukli i tu stezku odvahy.

Pátek 27.7.

Protože včera přijeli někteří účastníci utahaní, a dnes bude triatlon, posunuli jsme o půl hodiny snídani, na 8:30. A budíček tedy na osmou.

Dopoledne připravujeme táborák, a Mravenci, kteří nějaké dřevo přitáhli už cestou z pod širáku, se jdou podívat do místního muzea.

Odpoledne jedeme přes Stachelberg do Trutnova a po silnici na Mladé Buky do Dolních Sejfů na triatlon. Ředitelem závodu je Beny, start i cíl je na koupališti v Dolních Sejfech, severně od Mladých Buků. Po plavání následuje kolo, a nakonec běh. Od nás preventivně nejdou Katka a Radka, jinak se asi účastní všichni. Kuba v průběhu závodu odstoupil, protože si na rafanní terénní trase pořídil na zadním kole kvalitní osmičku.

Po závodu si taky chci aspoň na chvíli užít vodu, ale ostatním se už do bazénu nechce, že prý je zima. Nakonec jsem ukecal Standu, tak jdeme ještě asi na 4 minuty na koupálko, kde se opět potvrzuje stará pravda o nejlepším osvěžení z chladnější vody – to jednoho krásně probudí a občerství. A to je teprve podvečer. Co jsem zažil, tak vůbec nejlepší je jezero o půlnoci nebo v šest ráno, kdy nejen že ta voda člověka probudí, ale navíc jsou místo vřeštících rekreatantů slyšet jen žáby a jiní přirození obyvatelé vodní říše a jejího okolí.

Ale blíží se čas odjezdu, takže jsem si jen přeplaval bazén jednou tam a zpátky (po délce :)), pak honem do elastáků, a za jízdy uschnout.

Zpátky nás vede Ála, do Trutnova jedeme lesní cestou, která nás i přes jisté převýšení vyhodí úplně dole v Trutnově, na samém úpatí Stachelbergu. Důvodem volby této trasy je, že při předchozím průjezdu s Benym při přípravě triatlonu tam Ála ztratila stojánek. Stojánek Ála sice našla, nicméně byl upadlý nepřimontovatelně – prostě se zlomil.

Cestou ke koupališti a zpátky jsme najeli 30,32 km při průměrné rychlosti 17,2 km/h.

Večer máme táborák s hranicí, kterou dopoledne připravili Dominik a rafani. Před zapálením proběhl stisk přátelství, a když se pak oheň rozhořel, začali Bára s Robertem hrát na kytary.

Mezi hraním a zpíváním jsme ještě věnovali trochu času vyhodnocení soutěží, předání nějakých diplomů, a tahům v celotáborové hře rodů. Pak jsem občas nahodil něco z mých [básniček](#), a jinak se klasicky hrálo a zpívalo, mravenci šli spát, zase se hrálo a zpívalo, a pak se postupně vytráceli do spacáků i ostatní. Kupodivu šli brzo spát i rafani, protože Jirka je po triatlonu cestou do tábora protáhnul přes kopec, jako by se nechumelilo, a tvářili se docela zničeně.

Sobota 28.7.

V sobotu jdou Mravenci na pěší výlet, a jdou s nimi i přijaté návštěvy (Zděbor, Pěťa, Lišák st., paní Suchá, a asi i Dan s Martinou). Rafani prohlásili, že se jedou koupat do Trutnova, že nikam dál nejedou, a my se je s určitým časovým odstupem rozhodneme následovat. Šjůd jede s Rafany, protože Beny, stejně jako předchozí sobotu, závodí v Trutnově s autíčkem.

Před odjezdem Vojta zjišťuje, že má prázdné zadní kolo. Pomáhám mu s opravou, a přesně podle očekávání není díra v duši k nalezení – vzduch utíkal pomalu celou noc, tak nebude moc velká. Naštěstí po hledání v korytu v umývárně je minidírka odhalena, a následně i zalepena. Obouvání freeridového pláště, širokého asi 6,5 cm, na ráfek, který je velmi podobný mému ráfku trekkingovému, je poměrně specifické... Zatímco své 35 až 37 mm široké pláště cpu do ráfku mont-pákami, tak do Vojtova pláště ze Zetora ráfek svévolně vplouvá a zase vyplouvá ven, víceméně nezávisle na lidské vůli. Za chvíli ale nad pláštěm vítězíme, a chystáme se ho nafouknout. Ukazuje se, že pumpička s nápisem „Olpran“, kterou Vojtova ségra vyhrála na dni s Policií, není úplně ideálním nástrojem, protože nejde pořádně nasazovat ani sundávat. Řešíme to pumpičkou vyrobenou v Náchodě, a za chvíli vyjíždíme na Trutnov.

Na Stachelbergu mě Standa přesvědčuje, abych to kousek za hřebenem vzal doleva do lomu, že tam pojedeme po lesní asfaltce, která nás hodí na požadovaný konec Trutnova (tj. ke koupališti a k přilehlému Benymu).

Jedeme tedy přes lom, po značené cyklotrase, až přijíždíme na křižovatku, kde není cyklotrasa značená, ale rovně je zákaz vjezdu všech motorových i nemotorových vozidel z obou stran, a vpravo není značka žádná. Takže zatačím doprava, a přijíždíme na parkoviště jakéhosi loveckého klubu, kde se dozvídáme, že jsme na tom ypsilonu měli jet rovně. By mě docela zajímalo, kdo to značil, že cyklotrasa je vedena zákazem vjezdu, kam se na kole vůbec nesmí...

Jedeme tedy po značené cyklotrase do zákazu, vjíždíme do lesa, a když se proti nám vyřítí enduro (jako terénní motorka), tak začínám chápat, že se tady asi ty zákazy vjezdu vnímají trochu jinak...

Doteď polosjízdná lesní cesta se mění v 10 cm hlubokou vrstvu hrubého štěrku. To je něco pro mě... jedu krokem, abych kolu neublížil, a stejně najednou cítím, jak si zadní ráfek sedl na zem. A to dost rychle, takže tenhle průraz půjde na duši najít dost snadno.

Vedu kolo asi 100 m na křižovatku, kde skutečně začíná slíbená lesní asfaltka, a pouštím se do opravy. Díky tomu, že mám zrcátko uchycené z boku na rohu, a z toho rohu trčí v podstatě vodorovně, není problém kolo otočit, a zadní kolo vyndat komfortně. Lepím dvojitý průraz (klasika – jedna díra dole, druhá proti ní nahoře), a pak ještě při jednom přicentrovávám kolo a seřizuji sbíhavost brzd. Ostatní se mezitím nasvačili, já vyjíždím o hladu (!).

Zítra, cestou do Náchoda, tady někde poblíž prorazí kolo i Pavel. Ale zůstaňme zatím u soboty.

Do Trutnova už je to opravdu po asfaltu, a v Trutnově Johnymu destruktivně demontují z talířů plastový kryt, o který se mu od včerejška zasekává řetěz, a který už je dnes navíc prasklý.

Přes Trutnov pak projíždíme po celkem dobré cyklostezce, linoucí se podél řeky jako hlavní cyklo-tah skoro celým městem. Sice je celkově dost úzká, takže se protijedoucí cyklisté většinou musejí vyhýbat pruhem pro chodce, a na několika místech je přerušena s horší

návazností, ale i přesto by se na ni mělo jet podívat náchodské zastupitelstvo, protože narozdíl od stezek v Náchodě, je tato stezka sjízdná bez poškození kola.

Přijíždíme ke koupališti, ale protože je chladno, zajíždíme na sousední stadion, kde Beny závodí s autíčkem na vysílačku. Stejně jako před týdnem, je notebook evidující časy a pořadí závodníků umístěn v Transitu třetí generace, který je, i přes svoji střední výšku, vzadu vybaven vzhůru výklopnými dveřmi na vzpěrách – což je v ČR rarita, běžně jsou výklopné dveře dostupné jen pro Transity s nízkou střechou, a obě vyšší varianty mívají zásadně křídlové dveře.

Když odjíždíme, tak Vojta po padesáti metrech hlásí, že má zase prázdné zadní kolo. Stavíme u laviček za Lidlem, Vojta se rozhodne, že vymění duši, když ta ranní záplata nedrží, otáčí kolo vzhůru nohama, a vzápětí mizí s ostatními do obchodu, aby si pokojně nakoupil.

Mezitím se z rozchodu vracejí Rafani, a vidíce kolo postavené na sedle a řídítkách, zjišťují, co s ním je. Po lehkém údivu, že majitel nepojízdného kola, ničím nestresován, poklidně nakupuje, se Ondra, Máslik, a spol. sami pouštějí do opravy bezprizorního kola. Ukazuje se, že na vině není ranní lepení, protože v duši je dvojice nepřehlédnutelných, velice kvalitních průrazů. Takže to kolo muselo být prázdné během chvilky, okamžitě po nárazu ráfku na cosi. Patrně na schod skrytý v trávě ve stráni, kterou několik jedinců při opouštění stadionu vyjízďelo na kolech.

Takže dnes máme celkem 5 děr, i když našťastí rozložených jen do tří oprav.

Mezitím se mutanti vracejí z nákupu – nejdřív Vojta, a pak ostatní s jeho peněženkou, kterou našli ležící na zemi.

Ke všeobecnému pobavení se ukazuje, že ač má Vojta široké freeridové pláště a v nich široké freeridové duše, tak s sebou má náhradní duši na běžné MTB. Nicméně širokou náhradní duši na freeride má zase Radka, která přijela na běžném MTB :) . Takže už si dělám poznámku na příští rok, abych do seznamu věcí k položce „náhradní duše“ dopsal „použitelná pro dané kolo“ :) . Ale všechny letošní díry jsme vyřešili lepením, takže houby zle.

Rafani dolepují obě díry, nafukují kolo (stejně jako já nepochopili obsluhu pumpičky od Olpranu, a sahají po použitelnější pumpě), a vzápětí se ukazuje, že se nafouknuté kolo nedá nasadit ani při vyháknutých brzdách! Takže upustit, nasadit, dofouknout, a pak kolo odjíždějí pořádně natlakovat na benzínku.

Vyrážíme po cyklo-magistrále na západní konec Trutnova, kde nás chytají první známky dlouho tušeného deště. Oblékáme pláštěnky či nepromokavé bundy (kromě zkušeného rafana Standy, který netušil, že má mít pláštěnku s sebou, nikoliv v kufru v Žacléři) a vyrážíme do stoupání na Stachelberg. Cestou nás chytá neuvěřitelná průtrž mračen, takže 8 km před tábořem se na Babí schováváme do autobusové zastávky. Tam vesměs ve stoje (Standa spí na přítomné autosedačce) hrajeme „Stupido“ - pokročilejší formu slovního fotbalu, při které se jen naznačuje.

Slejšák neustává, a pomalu se přibližuje bouřka, takže procházím okolí, a hledám v terénu místo bezpečné před blesky a stromy. Ale nakonec blesky nepřišly blíž než na asi 1,2 kilometrů, takže zůstáváme v suchu zastávky. Po nějaké době bouřka utichla, slejšák přešel v mrholení, a vyrážíme do Žacléře.

Čelo skupiny má verbální připomínky k nevelké rychlosti stoupání do kopce. Ale vzhledem k navlhlosti většiny jedinců považují za rozumnější jet nahoru pomalu, tím se pořád hýbat,

a nahoře pak na zbytek skupiny čekat kratší čas, než vyletět nahoru, ještě se u toho zpotit, a pak věčnost čekat až budeme všichni, a během nehybného čekání nastydnout.

Takže abych neutuchající reptání některých jedinců alespoň trochu snížil, pouštím z mobilu mp3 hudbu. Když do toho ještě občas z druhé poloviny brašničky promluví vysílačka, a když uvážím, že v případě příchozího hovoru by se hudba sama přerušila, tak si připadám jak v plně vybaveném autě s vysílačkou, a s mp3 rádiem s integrovaným bluetooth handsfree :) . S tímhle mým přístupem by pak za chvíli všechna kola vyhrávala po okolí, podobně jako to dnes dělají cestovní motorky Honda GoldWing. Ještě štěstí, že na delších cestách nemám kde nabíjet baterky, a tak se budu moci v klidu kochat tichou krajinou :) .

Do Žacléře přijíždíme s lehkým zpožděním. Ostatní už jsou na místě, přičemž Rafany prý ten slejvák chytil při přejezdu Prkenného dolu, takže ani neoblíkali pláštěnky, a přijeli mokří jako houby.

I přes servisní den, a následné mytí kol, jezdců, i praní oblečení za jízdy do Žacléře jsme najeli alespoň symbolických 33,46 km, při průměru 16,6 km/h.

Večer probíhá předávání hlavních individuálních diplomů, Pavel vyhlašuje výsledky své dlouhodobé soutěže v hledání rozházených knoflíků, následně se vyhlašuje celotáborovka, a den zakončujeme krátkým minitáborákem při svíče v tělocvičně. Protože čas pokročil, a vyhlašovalo se mnoho výsledků, tak Mravenci poslouchají jen asi tři písničky, a jdou spát.

Neděle 29.7.

V neděli ráno místo rozcvičky pomalu balíme, po snídani balíme úplně, dáváme kufry Danovi, aby je za Šádinou dovezl do Náchoda, a všichni postupně odjíždějí. Na místě zůstáváme už jen my – Mutanti, protože jsem předání objektu řediteli ZŠ domluvil s rezervou na 11:30.

Ze Stachelbergu do Trutnova tentokrát jedeme opět klasicky po asfaltu, napojujeme se na trans-trutnovskou cyklo magistrálu, a abychom vše v poklidu stihli, tak z Trutnova jedeme na Úpici a Rtyni. Cestou si něco upřesňuji s Álou přes vysílačku, a ozývá se nám Bára. Takže jsou nedaleko, asi taky vyměkli, a stejně jako my jedou tudy, místo přes kopečky na Radvanice a Stárkov. Zanedlouho je dojíždíme, připojujeme se k jejich pauze, oni za chvíli vyrážejí směr Rtyně, a my pak taky. Ve Rtyni nás chytá déšť, který přečkáváme pod komfortní střechou na autobusáku. Nedaleké Mravence vidíme, ale ani přes opakované výzvy neslyšíme, protože jak se později ukázalo, Bára si vypnula vysílačku. Za chvíli jedou okolo nás, a protože zase začalo pršet, tak chvíli čekají s námi. Pak postupně vyrážíme na Hronov, kde dáváme společnou pauzu v cukrárně, odkud s rezervou vyjíždíme po cyklostezce do Náchoda. Sraz s Rafany máme 500 metrů před tepnklubem. Oblékáme trička, vracím bráchovi(y) vysílačky, a odjíždíme k tepnklubu.

Tachometr tady ukazuje denní vzdálenost 54,78 km, a průměrnou rychlost 24,1 km/h.

Celkem mi to za Mutanty vychází na 331 km. Děcka jela navíc ještě triatlon, ale já tam mám zase najeté nějaké drobné při zařizování po Žacléři, takže to přibližně odpovídá.

Součet kilometrů je sice dost malý, obzvlášť v porovnání s některými předchozími tábory, ale tentokrát jsme jezdili v kopcích, a ještě jsme mezitím stihli i více her a soutěží, takže to nakonec není zas tak špatné číslo.

Škoda jen, že jsme těch her a soutěží, procvičujících různé užitečné dovednosti, nestihli více, ač byly připravené. Holt čas není nafukovací, a devět dní je jen devět dní.

Po našem příjezdu k tepnaklubu sice někteří rodičové děti z mého oddílu jen bleskově popadli dítě, kolo, batoh, a dokumenty, a zmizeli jako když střelí, aniž bych se s nimi vůbec viděl, ale jinak jsme děti předali včas a živé. A dokonce se nám ještě podařilo na chvilku zadržet všechny odjíždějící účastníky, a udělat závěrečné foto.

Ještě pro doplnění zmíním dvě Bářiny hry z průběhu tábora, u kterých nemám poznamenané datum:

Zkraje tábora rody hrály hry na hádání známé postavy skrz otázky, na které se dá odpovědět ano/ne (jako v Anežce České), přičemž Jirka představoval Maxipsa Fíka, Sjoerd Nelsona Mandelu, a Ála jakousi neznámou filmovou postavu Forrest Gump. Všechny rody se postupně vystřídaly u všech interpretů. Volným pokračováním pro dva starší oddíly pak byl večerní Sjoerdův referát o Nelsonu Mandelovi, ze kterého jsme přešli k dotazům na Sjoerdovo bydliště, tj. Holandsko.

Další hra, na kterou si vzpomínám, aniž bych věděl přesné datum, je bludiště, při kterém poloviny rodů pobíhaly mezi stanovišti, u kterých musely správně odpovídat na vědomostní otázky, aby se dozvěděly na jaké stanoviště mají pokračovat. V podstatě je to taková běhací obdoba starých počítačových textových her, ze kterých později vznikly adventury. Tedy tato hra se lišila jednak tím běháním (v prudkém svahu obzvlášť výživném), a jednak tím, že záleželo na znalostech hráčů a následných odpovědích na otázky, aby získali správný odkaz na příští stanoviště.

A ani poslední den tábora nekončí moje občasné inspirování se jinými tábory – hodinu po předání dětí jsme se ještě s vedoucími na chvilku sešli, zrekapitulovali jsme tábor, zkrátka jsme udělali „dotočnou“. V historii tohoto tábora první, a doufám, že ne poslední.

Devět dnů, jejichž příprava trvala téměř devět měsíců, uteklo jako voda. Na podzim se vrhám do přípravy tábora 2008.

-a některé věci na příště jsem vlastně chystal už během tábora letošního... :)

Na jaře sledujte aktuální informace o táboře 2008 na webu <http://www.ventilek.org> .

A cca. koncem ledna tamtéž hledejte informace o jarní víkendovce, která bude 7.-9.3.2008 .

sepsal Muty (Martin Adámek)

31.7. - 4.8.2007

www.adamek.cz

pravopisná poznámka:

- „Mravenci“ píšu tam, kde jde o celý oddíl, který se tak jmenuje
- „mravenci“ používám tam, kde jde o několik příslušníků tohoto oddílu, tj. množné číslo slova „mravenec“ – protože „Mravenec“ je někdo jiný, letos nejel, a navíc už je dávno rafan...